

De toren

Een verhaal van Christian Deterink

“We zijn er!”

Rash't schrok op uit zijn slaap. Even wist hij niet waar hij zich bevond, maar toen hij de bedieningspanelen voor zich zag, keerde alles al heel snel weer bij hem terug. Hun verkenningmodule en hun missie. Hij keek opzij en zag daar de vertrouwde figuur van Polt'l naast hem zitten. Okay, tot zover niets vreemds, dat was positief!

“Waar... waar zijn we aangekomen”, stamelde hij, nog steeds versuft.

“OPX-0198-RET.”

Rash't wist nog steeds niet waar Polt'l het over had.

Polt'l zei met ongeduldige stem: “Het stelsel met de Klasse-23 ster dat we behoren te onderzoeken, weet je nog wel, stomkop. De verkenningmissie...?”

Het begon hem weer te dagen. De mist trok langzaam op uit zijn brein.

“Verkenningmissie”, papegaaide hij zijn vriend met een overdreven toontje, “Verkenningmissie, hmm. Okay. Maar eerst even recapitulieren. Even helemaal terug naar het begin” Rash't deed alsof hij nadacht en ging door: “Als jongelingen wilden we allebei dus zo graag grote avonturen beleven, daar begon het mee...”

Polt'l kreunde en rolde met zijn ogen.

“We raakten verzeild in die doldwaze pirux-smokkel op UKE-5648-FGR, die affaire met ontploffende boelusbonen, en die bizarre toestand met de manische macromancer...”

“Kom terzake!”

“Okay, okay, als je dus heel veel van dat zijpaadjes achterwege laat, kom je uiteindelijk uit op onze beslissing om aan te monsteren bij de galactische Militia. En zo kwam we dus terecht op het exploratieschip Borux en gingen we op reis.”

Polt'l grinnikte, “Ja, voor jou was het verstandig even onder de radar te verdwijnen, nadat je het thuis helemaal verbruid had. En ik ben maar met je mee gegaan; om je een beetje in de gaten te houden...”

“Ho, ho”, deed Rash't verontwaardigd, “volgens mij was jij degene die heel graag weg wilde! En ik mocht jouw handje vasthouden.”

“Mijn handje vasthouden? Ik dacht het toch niet, of moet ik je herinneren aan die toestand met je schoonfamilie?”

Rash't zei snel: “Laten we dat even onaangeroerd laten, alsjeblieft. We wilden beiden dus wel een

beetje avontuur, dat wou ik alleen maar zeggen. Daarom kozen we een exploratieschip dat ons langs de uiterste randen van het ons bekende universum zou voeren...”

“Mooi gezegd”, glimlachte Polt’l, “En kun je ook nog reproduceren wat precies de parameters zijn van exploratieschip Borux?”

Rash’t antwoordde prompt: “Ten eerste het in kaart brengen van de nog onbekende gebieden, ten tweede het tijdig opsporen van mogelijke bedreigingen en ten derde het identificeren van mogelijk bewoonbare stelsels.” Ja, dat hadden ze er bij de opleiding aardig ingeramd, bedacht hij cynisch.

“Goed zo”, zei Polt’l goedkeurend als een schoolmeester, “en waarom zijn wij op pad gestuurd in deze comfortabele tweepersoons verkenningsmodule?”

“Als broodnodige vrijetijdsbesteding?”, vroeg Rash’t quasi-dommig, “Als beloning voor onze onwaarschijnlijke inspanningen...?” Hij grijnsde breed: “Of, omdat ze ons daar op de Borux spuugzat waren inmiddels?”

“Bijna”, grijnsde Polt’l, “Nee, we brengen het derde doel in de praktijk. En in dit geval zoeken we dus naar bewoonbare planeten in dit stelsel OPX-0198-RET.”

“Aha, dank je, dank je!”, sneerde Rash’t overdreven, “Nou, ik ben weer helemaal bij hoor!”

Polt’l knorde opgeruimd, “Nou, aan het werk dan maar!” Hij wees naar het grote scherm voor hun; “Ik wil met die planeet daar beginnen. Die lijkt het meest kansrijk.”

Op de grote schermen voor hen wees hij de bewuste planeet aan. Rash’t knikte, “Okay, aan de slag!”

Beiden zetten ze zich aan het werk. Terwijl Polt’l een benaderingskoers uitzette voor de module en de landingsprocedure uitzette, ging Rash’t aan de slag met een snel wetenschappelijke onderzoek. Hij liet analyses uitvoeren van alle kenmerken van de planeet die van belang konden zijn. Het was allemaal niet veel bijzonders, constateerde hij al snel. Een vaste-fase planeet van een gemiddelde omvang. Niet eens veel kleiner dan Kolo’pr, zijn eigen thuisplaneet. Een betrekkelijk grote zwaartekracht. Zo te zien vrijwel geen water en een op het eerste oog onleefbare atmosfeer. Hij was verbaasd hoe zwart en giftig die was, alsof er extreem veel vulkanische activiteit op de planeet was. Maar toen hij enkele snelle nieuwe analyses maakte, bleek daarvan echter nauwelijks sprake. Maar wat had dan die vreemde atmosfeer veroorzaakt? En die extreem hoge koolwaterstof-waarden? Hij werd er een beetje onrustig van.

“We weten toch wel zeker dat die planeet onbewoond is hè?”, vroeg Rash’t aan Polt’l. Die keek hem verbaasd aan, verstoord uit zijn eigen werkzaamheden.

“Wat denk je zelf, flapdrol? Dat hebben we tijden geleden al uitgebreid nagegaan. Denk je dat jhet majeure-commando twee rampenpiloten als wij hier in ons uppie naar toe zouden sturen als er ook maar een minieme kans was geweest op contact met een mogelijk gevaarlijke soort?”

Rash’t was een beetje geïrriteerd door de badinerende toon van zijn kompaan en antwoordde met vlakke stem: “Je hebt gelijk, maar alleen... die data die ik doorkrijg...”

Polt’l keek Rash’t kort aan en nam toen snel zijn analyses door; “Afwijkend, maar niet alarmerend”, concludeerde hij al snel, “Maar maak toch maar wat extra analyses, dan bereid ik de landing verder voor.”

Rash’t knikte en verrichte enkele scans die gericht waren op het zoeken van leven. Maar natuurlijk was daar geen enkel teken van. De oppervlakte van deze planeet was zo dood als het maar kon. Maar toch... Hij zoomde uit, tot hij de planeet in één beeld had gevangen. De planeet zag eruit als een perfect bolvormige donkere onweerswolk. Van het oppervlak van de planeet was niets zichtbaar omdat die geheel schuil ging onder haar eigen atmosfeer. Daar beneden moest het stikdonker zijn, bedacht Rash’t zich. En heel koud, merkte hij, toen zijn ogen langs de data gleden. Hij bekeek nogmaals peinzend de planeet. Die straalde op de één of andere manier iets dramatisch uit, vond hij. Of nee: hoe moest hij het zeggen? Geschiedenis. En ontegenzeggelijk iets heel “doods”.

Want was dood eigenlijk ook niet iets heel anders dan levenloos?

“We zijn in een baan gekomen”, deelde Polt’l mee; “Over enkele momenten kunnen we landen. Nog iets bijzonders gevonden?”

Rash’t hoorde hem nauwelijks. Hij kon het niet verkroppen dat hij nog steeds niet had doorgrond

wat er nou zo vreemd was aan deze planeet en bestudeerde nog eens alle verzamelde data.

“Nou?”, Polt’l keek hem van opzij vorsend aan.

“Nee”, zei Rash’t, maar hij kon het niet laten snel nog een nieuwe analyse uit te voeren. Hij probeerde de scan van het oppervlak van de planeet nog wat te verscherpen door de beelden te ontdoen van de gebruikelijke storing en kunstmatig te belichten. Na een paar mislukte pogingen lukte het hem. Een moment kon Rash’t van opwinding geen adem krijgen.

“Pas de landingsplaats aan”, zei hij snel tegen Polt’l, en hij noemde een set coördinaten. Zijn kompaan keek hem verbaasd aan. Over enkele ogenblikken zouden ze de landing inzetten en niet veel later zouden ze al op de bodem van deze planeet staan. Zo laat nog de koers veranderen was hoogst ongebruikelijk, en niet zonder risico.

“Doe het nou gewoon”, drong Rash’t aan, “straks snap je het wel.”

Polt’l bromde iets in zichzelf, maar leek te doen wat hem gevraagd was. Een moment later braken ze al door de dampkring van de planeet en werd het donker om hun heen.

“Wat is er aan de hand?”, vroeg Polt’l met nijldige stem, overduidelijk omdat hij er niet van hield in het ongewisse te worden gelaten.

“Dat zie je zo...”, zei Rash’t zacht, “het is heel bijzonder in ieder geval.”

Polt’l keek hem boot fronsend aan. Hij haatte verrassingen, bedacht Rash’t zich enigszins geamuseerd, dat had hij altijd al gedaan. Het oppervlak van de planeet kwam nu snel dichterbij, gaven de schermen weer. De afremmechanismen werden automatisch in werking gezet. Al snel was hun snelheid zover teruggebracht, dat ze bijna verticaal konden landen. Precies volgens het boekje maakte hun verkenningsmodule ten slotte contact met de planeet. De schok was nauwelijks te voelen.

“Alle passagiers uitstappen alsjeblieft”, zei Rash’t met opgeruimde stem, “Denk u alstublieft eraan uw bagage mee te nemen?” Maar ergens voelde hij zich een beetje zenuwachtig voor wat ze zouden aantreffen.

“Zie je nu wat ik bedoel?”

“Ongelooflijk”, fluisterde Polt’l. Ze stonden buiten, gehuld in hun speciale beschermende pakken, “dit had ik niet verwacht.”

“Zei ik het niet?”, fluisterde ook Rash’t. Hij had geen idee waarom hij fluisterde. Misschien kwam het door die gekke donkere atmosfeer, die de planeet verduisterde. De sfeer was ronduit beklemmend. Alsof de dood hier rond waarde.

“Ik snap in ieder geval waarom je hier zo graag wilde landen”, zei Polt’l.

Ze tuurden nog steeds beide naar het object dat even verderop stond; het object dat Rash’t al tijdens de afdaling had opgemerkt. Met de felle frontaal-lampen van hun verkenningsmodule hadden ze het zo goed mogelijk uitgelicht. Het was een toren, of iets dergelijks. En het had zo’n bijzondere vorm dat het niet uit zichzelf kon zijn ontstaan. Het moest het product zijn geweest van iemand: een ... beschaving.

“Het lijkt me duidelijk. Ooit is deze planeet bewoond geweest...”, zei Rash’t.

“Maar, waar zijn ze dan? Wat is er dan gebeurd?” Polt’l liep nu speurend rond.

“Hun planeet moet grondig zijn verwoest...”, concludeerde Rash’t.

“Een natuurramp”, opperde Polt’l.

“Daar is geen enkel bewijs voor”, antwoordde Rash’t, “Ik zat te denken. Zouden ze soms zijn uitgeroeid door een andere beschaving?”

Polt’l maakte een afkeurend gebaar met een tentakel. “Dat is wel extreem onwaarschijnlijk. Dit deel van het universum is zo goed als leeg. Er zijn hier geen beschavingen.”

“Zijn ze dan verhuisd naar een andere planeet?”

“Onmogelijk. Dat hadden we moeten weten.”

“Maar wat dan?”

“Weet ik het?”, knorde Polt’l.

Maar opeens kreeg Rash't een idee en hij draaide zich naar zijn vriend om; "Ze hebben zichzelf verwoest", zei hij met grote zekerheid; "Of beter gezegd: de planeet waarop ze leefden. Hoe anders kan die giftige zwarte atmosfeer zijn ontstaan...?"

Polt'l schudde niet-begrijpend zijn hoofd, zijn blik weer gewend naar die raadselachtige toren. "Maar... waarom hebben ze zichzelf ten gronde gericht?"

Er viel een diepe stilte. Rash't wist het ook niet.

"Toch wijst alles er op dat het zo is gegaan...", zei Rash't tenslotte, "ze hebben het in ieder geval grondig aangepakt. Ik heb sporen van radioactieve straling gevonden..."

"Nee hè...", zuchtte Pol. Ongetwijfeld moest hij denken aan een episode uit hun eigen verre geschiedenis, toen hun thuiswerelden waren verscheurd door vernietigende oorlogen. Wat ze hier zagen was wat er toen ook met hun zelf had gebeuren. In dat geval hadden ze hier in ieder geval niet gestaan. "Oh... Die stomkoppen!"

Rash't kon het daar alleen maar mee eens zijn. "Een tragische geschiedenis inderdaad. En zonde, denk ik. Mooie dingen bouwen konden ze in ieder geval wel". Hij bedoelde natuurlijk de toren, waarvan hij nog steeds probeerde de structuur te doorgronden. Staand op vier voeten, bewoog het zich in een vloeiende beweging de hoogte in, om in een scherpe punt te eindigen.

"Ik vraag me af wat voor een beschaving het was...", mijmerde Rash't, "En wat voor wezens het waren..."

Polt'l knorde afkeurend, "Dat is het laatste waar we ons druk over moeten maken. Ze zijn in ieder geval treurig geëindigd, dus heel intelligent kunnen ze niet geweest zijn. En het enige wat ze voor ons hebben achter gelaten is een zwartgeblakerde planeet!"

"En een toren...", voegde Rash't toe, "Misschien moeten we onderzoeken of we nog meer overblijfselen van hun beschaving kunnen vinden. Als dit nog staat, moet er nog meer zijn..."

"Tijdverspilling en irrelevant", vond Pol'tl, "En bovendien hebben we er de gelegenheid niet voor. Het is hoogste tijd om te gaan! We moeten tijdig ons rapport inleveren." Hij draaide zich bruske om.

"En de toren dan?", vroeg Rash't.

"Dat zetten we allemaal wel in ons rapport. Het enige dat telt is dat het duidelijk is dat deze planeet volkomen ongeschikt is voor kolonisatie."

"Daar ben ik wel mee eens", bromde Rash't, "deze planeet heeft genoeg meegemaakt." En met die woorden draaide ook hij zich weg van de toren. Gezamenlijk bewogen ze zich terug richting hun verkenningmodule.

"Schrijf jij het verslag maar, Rash't", zei Pol'tl, "dan ga ik op de terugweg wat slaap inhalen."

"Jij?", deed Rash't verontwaardigd, "maar ik ben op de heenweg ook al nauwelijks aan mijn rust toegekomen. Doe jij het maar!"

Polt'l lachte, "Nee, jij!"

"Jij"

"Jij!"

Goedmoedig ruziënd keerden ze terug naar hun verkenningmodule.

Rash't staarde op zijn scherm naar beelden van de planeet, terwijl hun verkenningmodule zich daar snel van verwijderde. De planeet leek nog het meest op een ruwe zwartgrijze knikker die doelloos dobberde in een duister eindeloos groot heelal. Het gaf een mistroostige aanblik en Rash't zuchtte.

Hij kon wel uittekenen wat er zou gaan gebeuren. Het zou niet lang meer duren voor ze weer terug zouden keren op het exploratieschip. Hun rapport, wie het dan ook zou maken, zou ongetwijfeld terecht komen bij één of meer hoger geplaatsten van het majeur-commando.

Misschien dat er bij een enkeling nog wel enige interesse zou bestaan over die curieuze verbrande planeet die ze in het OPX-0198-RET stelsel waren tegengekomen en over het restant van die toren die daar had gestaan. Maar Rash't wist dat het zou allemaal al snel vergeten zijn. Tenslotte stond het universum niet stil. Er waren veel belangrijker dingen dan een sinds lang vergane en onbeduidende

beschaving... De Derde Intergalactische Oorlog die momenteel woedde in het 34^e Kwadrant bijvoorbeeld. Of N'gorgh, de god-dictator, die steeds machtiger werd in het Negende.

En ten slotte was daar zijn eigen schoonmoeder nog op zijn thuisplaneet, die er inmiddels achter moest zijn gekomen dat hij zijn vuile was niet had opgeruimd voor vertrek. Ze moest wel des duivels zijn en er stond hem nog wel wat te wachten bij thuiskomst.

Hij besepte dat opeens dat ook hijzelf die raadselachtige toren maar al te snel weer vergeten zou zijn. En op de één of andere manier stemde hem dat weemoedig...

